

so bile popisane s pozivi, naj bralci vendarle poravnajo naročnino.

Odločili smo se, da bi bil list za šišenske občane brezplačen in vsul se je cel plaz kritike, češ, kako si upamo zahtevati dodatna sredstva, pri tem pa ne pobiramo naročnine. Še večji rom-pom-pom je nastal, ko smo se odločili, naj list dobi v hišo vsaka šišenska družina. Naklada se je od 2600 izvodov povečala na 21000, s tem pa so nastali tudi novi problemi. Kako spraviti toliko papirja najhitreje do občanov?

Poskušali smo preko krajevnih skupnosti, časopis je ostajal v pisarnah. Poskušali smo po pošti, časopis je zamujal. Nazadnje smo bili prisiljeni organizirati lastno mrežo raznašalcev. Ob stalnem povečanju stroškov za tiskarno je ostajala dotacija skoraj enaka. Vse prošnje za višja sredstva so bile besede v veter. Zato je list prihajal do bralcev bolj po božji volji, kot po volji uredništva.

Ko sem odložil breme urednikovanja, sem čutil olajšanje. Nič več glavobola zaradi člankov. Namreč porajale so se težave v gospodarstvu in družbi nasploh, ki so narekovale drugačno, bolj kritično vsebino glasila. To seveda občanarjem ni bilo všeč. Ostal pa mi je v revijalni obliki, v vseh barvah, vsaka rubrika je imela svojo glavo in še bi lahko naštevati.

Mario L. Vilhar

Še kako rad se spominjam tistih starih dobrih časov, kar malce ožjen sem ob spominu nanje, obenem pa ponosen na prehojeno pot, kajti mislim, da smo z Zlatkom ŠETINCEM kot glavnim urednikom in Francjem ROZMANOM odgovornim urednikom, skoraj 10 let skrbno urejevali glasilo in snovali nove rubrike, ki so bile med bralci zelo priljubljene, kot denimo „Iz dnevnika malega šiškarja“.

A kaj hočemo, leta hitro minevajo. Eni smo odšli v pokoj, drugi na nove dolžnosti. Za vsakogar pa je nova služba gotovo izziv. Tako je tudi z našim glasilom, ki je zdaj pod novo taktirko.

RADE DOBRIČ, RAZNAŠALEC JAVNE TRIBUNE

„Koristno združujem s prijatnim!“

Sedaj že upokojeni Rade Dobrič iz krajevne skupnosti Bratov Babnik je eden od raznašalcev Javne tribune, to delo pa opravlja z vso resnostjo, rekli bi celo s kančkom ljubezni. „Bilo je nekako pred sedmimi leti,“ se spominja Rade in nadaljuje: „za raznašanje Javne tribune sem se odločil iz več razlogov. Prvi je ta, da sem rad med ljudmi, kot upokojencu pa mi kakšen dinar tudi prav pride.“

Rade je tudi sicer delaven. Je delegat vojaškega stanovanjskega fonda, pomaga hišnemu svetu, je član odbora Društva vrtičkarjev v ustanavljanju, pri 61-tih letih pa je še vedno več pri popravilih koles, izdelovanju okvirjev za slike, če pa ne znate sami nabrusiti škarij ali noža, se obrnite kar na Radeta . . .

„Ja veste, da 3650 izvodov časopisa raznositi v vsako hišo in gospodinjstvo ni kar tako. Takoj, ko mi kombi pripelje časopis, si delo organiziram. Najprej raznosim po blokih Dolomitskega odreda in Bratov Babnik, potem pa še ostalim. Po opravljenem delu še sam prelistam Javno tribuno od prve do zadnje strani.“

Jože Čurin

Rade Dobrič se rad pogovarja, za vsakega ima pravšnjo besedo, zato ni nič čudnega če je med mnogimi krajinami vedno dobrodošel. „Včasih me tudi kakšen okrega zakaj v Tribuni ni tega ali onega obvestila, vendar jim odgovorim po svojih močeh. Tako je bilo pri zadnji številki, ko ni bilo objavljeno obvestilo o cepljenju psov. Toda kljub temu so krajinami zadovoljni, tako z glasilom kot z mojim delom, saj sem najbrž edini, ki prinesem na dom kaj brezplačnega,“ je sklenil najin pogovor sogovornik Rade Dobrič.

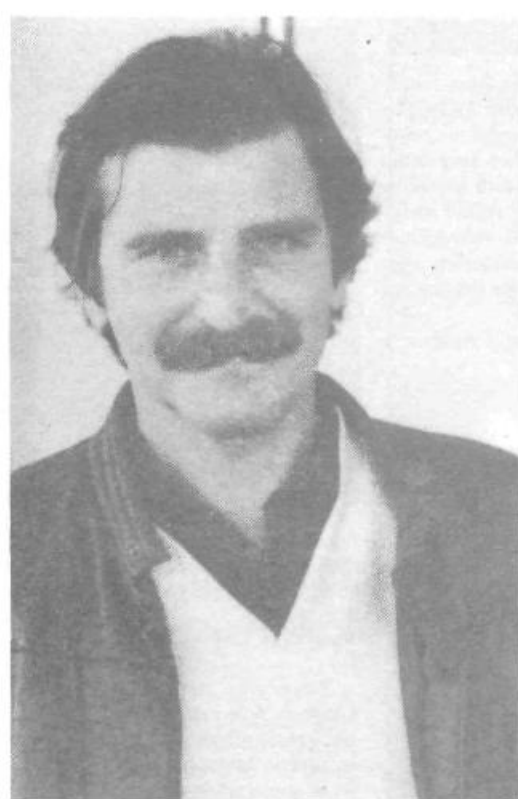
tribuna

Maja leta 1965 je list dobil lastno pisalno mizo in omaro (zaradi tega arhiv in dokumentacija iz prejšnjega obdobja nista popolna).

Januarja 1966 je list dobil svojo samoupravno samostojnost (pravila uredniškega odbora) in samostojna sredstva za izhajanje.

Karikaturist Alojz Metelko

Na prvi pogled bi človek sodil, da je Alojz Metelko resen in zadržan mož. Deloma to tudi drži, saj ni pretirano zgovoren in bolj nerad govori o sebi. Kljub temu pa je pod resnostjo opaziti prikrit humor in pozornega poslušalca. To pa sta tudi osnovni značilnosti, ki ju nosi v sebi kot karikaturist.

S karikaturato se je začel ukvarjati pred približno desetimi leti, ko je bil še zaposlen v Litostroju. Prvi sta

jih začela objavljati časopis Litostroj in časopis sozda ZPS. Le za prve poteze njegovega lika delavca, ki so ga v Litostroju poimenovali Ludvik in je postal nekakšen maskota časopisa, bi lahko rekli, da so bile nekoliko negotove, ideje in sporočila karikature pa so bile zelo jasne in kritične že tedaj. Celotolik, da jih nekajkrat ni bilo moč objaviti zaradi njihove prevelike kritičnosti.

Z leti so postale Alojzove karikature čistejše, bolj dovršene in še pronicljivejše. Objavljati so jih začeli tudi drugi slovenski ter jugoslovanski časopisi, število izdelanih karikaturnih pa se je povzpelo na več tisoč. Po tematiki so to največ politične karikature in idej zanje Alojzu nikoli ne zmanjka. Nudi mu jih vsakdanje življenje — naša stvarnost, za katero ima pretanjen posluš. Sam pravi, da mu pomeni karikatura neke vrste ventil, ki ga sprošča ob vsakdanjih skrbeh in problemih. Svojo jezo ali negotovanja sprošča ob risanju, ki nas sooča z našimi napakami in dvoličnostjo.

Po stilu je Alojz Metelko zelo samosvoji. Zelo ceni češkega karikaturnista Bartaka — po čisti risbi in idejah, ne želi pa ga posnemati. To, da je postal znan, mu ne pomeni kaj dosti, če pa že, si bolj želi biti cejen v krogu karikaturnistov in med uredniki, kot pa slaven.

Ne navadno je, da sta v njem združeni dve značilnosti. V prvi, kjer ga poznamo kot karikaturnista je skrit človek, ki se je želel vpisati na umetnostno akademijo, a mu kot kmečkemu fantu iz Rake pri Krškem ni bilo dano ter v drugi, ko se je izoblikoval v tehnično usmerjenega človeka, ki ga privlača inovatorstvo in se s tem tudi uspešno ukvarja. Tako se sedaj kot samostojni obrtnik ukvarja s tehnologijo specialnega varjenja sive litine, v prostem času pa navdse rad slika pastele in monotipije ter prebira slovenske in svetovne klasike. Skupna značilnost obojega je ustvarjalnost.

Lojzevo življenje je bogato. V njem se prepletajo delo in raznovrstne dejavnosti, ki jih ima rad. Čeprav navidezno pušča veliko nedokončanih stvari, o njih premišljuje in ko ideje dozori jih dokonča.

Malo nas je takih, ki bi živeli tako polno. Zato je toliko večje veselje in zadovoljstvo poznati takega človeka, ki izžareva toliko skrite moči in ustvarjalnosti, kot je Alojz Metelko.

M & M

KLEPET OB KAVICI

z Vero Vogrinčič, glavno in odgovorno urednico naše Javne tribune

Figó, ne pa klepet ob kavici! S tole našo Vero med delovnim časom sploh ni mogoče klepetati! Vsedeš se, naročiš Dubravki (tajnici v uredništvu) kavo, Vera skoraj na silo zvečeš od telefona za mizo in začneš: „? . . .“

Telefon! Vera vstane, gre do telefona, dvigne slušalko . . . zardi, kima, obrne oči v strop in vzdihne . . . Ko odloži slušalko, s prikritim glasom vzdihne: „Raznašalci!“

Vsi, ki delamo tako ali drugače pri Tribuni, vemo kaj pomeni večni problem z raznašalci. Enkrat se zatakne v najmanjši, drugič v največji krajevni skupnosti. Ker ljudje ne dobijo Tribune, telefonirajo v uredništvo, Vera nato visi na telefonu, gladi, preklinja v sebi, opravičuje sebe in druge, čeprav je za to, da Tribuna ni razdeljena, še najmanj kriva. Toda, tudi to sodi k urednikovanju Javne tribune.

Človek skuša nadaljevati pogovor ob kavici, pa ne gre. Telefon nenehno zvoní. Kličejo iz krajevne skupnosti kamor naj bi poslala novinarja, ker je nekakšen nebodigatreba zaprl lokalno cesto. Seveda je na drugi strani telefona slaba volja, ko pojasni, da prav ta hip nima pri roki novinarja, ki bi ga lahko poslala, sama pa tudi ne utegne, ker je tik pred zaključkom redakcijskega odbora — še poklicni kolega.

Kava se že zdavnaj ohladi, saj jo še najmanj trije „vlečejo“ na telefon, drugi stopajo skozi vrata in sprašujejo . . . Vera pojasnjuje, odgovarja na nadležna vprašanja (zanimivo je kako se nekateri občinarji ob zaključku redakcijske zanimajo za Tribuno, pred tem pa je treba cel mesec moledovati za podatke . . .), naroča kaj je treba še popostriti, kdo mora dostaviti fotografije ali članek.

„Vera, ali veš kolikšna je povprečna starost novinarjev,“ jo zbadljivo vprašam, ko vidim, da je le nekoliko prenapeta in živčna pred izidom jubilejne številke. „Vem, vem,“ odgovori s kislim nasmeškom, „toda, kaj, ko je to poklic, ki te zasvoji. Novinarstvo je izziv, ki se nikoli ne konča. Ko ga začutiš, nosiš pa ga globoko v sebi, se mu ne moreš upreti. Z novinarstvom sem se ‚zastropila‘, takoj po diplomu, v notranjepolitični redakciji ljubljanske televizije.“

Se predno je dokončala stavek so jo ponovno zmotili. Še sreča, da zvem za njene osebne podatke: rojena je 23. marca 1951; osnovno šolo, Šubičevo gimnazijo in nato slavistiko na filozofski fakulteti je končala v Ljubljani (po narodnosti je Srbkinja); njena prva zaposlitev je bila na ljubljanski televiziji . . . Da, marsikdo se jo bo po fotografiji spomnil iz ljubljanskega obzornika, kjer je delala dokler ni prevzela Javne tribune.

Zopet prisede. Sprašujem: „Dolgo si delala na televiziji. Zakaj si presedlala?“

„Na to ni tako preprosto odgovoriti,“ si vzame čas in nadaljuje: „televizija je čudovita iznajdba, ki te zasvoji kot vsi drugi mediji. Težko sem se poslovila od nje. Ko sem se zaposlila pri Tribuni so mi misli pogosto uhajale nazaj, v prejšnjo zaposlitev. Prepričana pa

sem bila, da lahko tudi iz občinskega glasila naredim nekaj ka bo ujelo utrip življenja ljudi. Pa ne samo to. Med ljudmi nastaja ogromno problemov in če jim lahko vsaj za malo pomagamo zboljšati razmere, imamo vsi dober občutek.“

O svojih težavah nerada govori. „Koga pa to zanima,“ zavrne pogovor na to temo. Res je življenje neizprosno. Ko po cele dneve presedi na sestankih tja do pozne noči, da nato iz številnih izrečenih public izbere „užitno“ celoto za nekaj odstavkov besedila, jo doma čaka mož in dva sinova. Športnika. Če bi načel pogovor o njenih fantih, potem pogovora ne bi kmalu dokončala. Njeni fantje so pravzaprav tudi njen hobi, razen morda občasno igranje tenisa, pa še to v družbi njenih moških.

Urednikovanje Tribune ne pomeni samo zbiranje člankov, njihovo prebiranje ali pisanje besedil. Urednik Tribune mora časopis zasnovati (uredniški odbor mu je pri tem samo v pomoč), dogovoriti s sodelavci vsebino sestankov, zbrati nekaj deset tipkanih strani rokopisa in fotografij, s tehničnim urednikom oblikovati končno podobo glasila, sodelovati s stavci, montažerji in tiskarji v tiskarni, izdelati način distribucije glasila in navsezadnje še poslušati vse kritike na račun vsebine glasila ali njene dostave. In delo ni nikoli končano. Komaj izide številka že je treba zasnovati novo. Iz meseca v mesec — nova živčna vojna.

Zaupanje v ljudi je vrednota, ki je dana le redkim. Vera zaupa ljudem. Morda še preveč, kajti sodelavci so jo že pogosto „našajbali“. Obljubijo članek, potem pa ni ne sodelavca in ne članka. Kaj stori? Napiše ga sama, če ne gre drugače — tudi ponoči. Zjutraj je treba članek oddati v tiskarno!

„Vera, boš zdržala?“ drezam vanjo. „Seveda bom, saj se teh težav zavem šele takrat, ko se o njih začnem pogovarjati ali pa po izidu številke, ko zajamem sapo za novo. Človek se na te težave navadi, čeprav se z njimi ne bom nikoli sprijaznila.“

Vera gre zopet na telefon: . . . torej velja! Dogovorjeni smo, da Tribuna izide v četrtek. Držim te za besedo! . . .“

Zaprem beležko. Je to sploh kakšen klepet ob kavici? Ampak kaj hočem. Portret Vere Vogrinčič je tako neulovljiv kot njeno delo ali vragci v njenih črnih očeh.

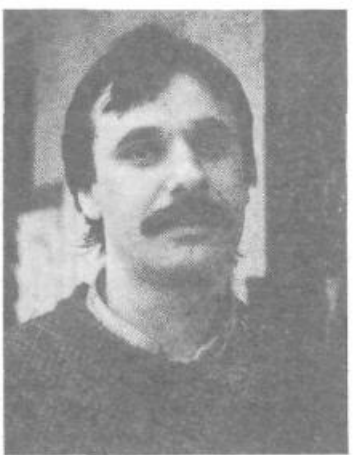
Zapisal in fotografiral: Brane Praznik

NAŠA ANKETA • NAŠA ANKETA • NAŠA ANKETA • NAŠA

Marta Rojc (s hčerko Urško), Vižmarje

„Tribuno prebiram redno, bolj na hitro, ker za temeljitejšo branje nimam časa. Prav zanima me, če fotografije na zadnji strani pomagajo, da se zadeve hitreje urejajo . . . Verjetno pomagajo . . . Nekaterim je nerodno pa pospravijo, drugi pa najbrž kramo odpelejo v kakšen drug kraj . . . Kot lokalni časopis pa se mi Tribuna zdi zelo v redu . . .“

Srečo Ciglar, Hraše

„Dobim jo dobim! Prinesejo jo šolarji. Preberem jo pa kar precej: najprej zadnjo stran, kulturo . . . Vraga, slikajte je enkrat tistole našo cesto skozi Hraše . . . Banda! Samo odlašajo z obnavljanjem ceste in nas vlečejo za nos! Se to sem opazil v Tribuni: mladina se je v Šiški kar nekam izgubila. Ni čutili njene dejavnosti, še manj pa njene radikalnosti . . .“

Igor Otavnik, Spodnja Šiška

„Kdo nam prinese Tribuno ne vem. Tisti, ki jo prinese jo vrže na stopnišče vhoda za vse stanovalce. Prelistam jo vedno, preberem pa tiste članke kjer me pritegnejo naslovi. Piše pa odločno premalo o največji občinski hibi: O davčni politiki. Ta je v občini preveč neslektivna in na ‚počez‘ . . .“

Besedilo in fotografije: Brane Praznik